

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Ščurym, Laurinská 12, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave a jeho rozhodnutím č. B3/2010/10921/1/AMA z 9. novembra 2010, postupom Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave v konaní vedenom pod č. AA/2011/02082-NSVOPPK/Chr a jeho rozhodnutím z 28. februára 2011, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 57/2011 a jeho rozsudkom z 26. januára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžo 12/2012 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2013 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), z obsahu ktorej vyplýva, že ňou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „úrad práce“) a jeho rozhodnutím č. B3/2010/10921/1/AMA z 9. novembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie úradu práce“), postupom Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „ústredie“) v konaní vedenom pod č. AA/2011/02082-NSVOPPK/Chr a jeho rozhodnutím z 28. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie ústredia“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S/57/2011 a jeho rozsudkom z 26. januára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 12/2012 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla (ďalej len „finančný príspevok“). Úrad práce rozhodnutím č. B3/2010/10921/1/AMA z 9. novembra 2010 mu finančný príspevok nepriznal z dôvodu, že sťažovateľ je síce osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 %, ale v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok na priznanie príspevku, keďže sťažovateľ nie je odkázaný na individuálnu dopravu. Proti rozhodnutiu úradu práce sa sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote odvolal.

Ústredie rozhodnutím č. AA/2011/02082-NSVOPPK/Chr z 28. februára 2011 odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietlo a napadnuté rozhodnutie úradu práce potvrdilo. V rozhodnutí ústredie poukázalo na to, že sťažovateľ využil možnosť doplniť zdravotnú dokumentáciu a doložil lekárske správy a odborné nálezy, využil aj možnosť klásť posudkovému lekárovi a sociálnym pracovníkom otázky. Podľa ústredia mali posudkoví lekári k dispozícii dostatok aktuálnych lekárskeho nálezu, ktoré boli podkladom lekárskeho posudku a tie zas podkladom komplexných posudkov, najmä posudku č. AA/2011/02158-NSVOPČ zo 7. februára 2011. Z obsahu uvedeného komplexného posudku vyplýva, že sťažovateľ sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, a to v dôsledku toho, že v roku 1994 utrpel úraz krčnej chrbtice s následnou operačnou liečbou, fixáciou krčných stavcov, s trvalým obmedzením pohyblivosti krčnej chrbtice, s občasným dráždením nervov, ktoré postihuje najmä horné končatiny. Na dolných končatinách má ľahšie dráždenie nervov, ktoré sa premieta ako senzomotorická porucha ľahkého stupňa. Svalové napätie a svalová sila na končatinách je až na mierne oslabenie svalovej sily na pravej hornej končatine v norme. Poruchy jemnej motoriky nie sú zdokumentované. Z posudku tiež vyplýva, že žalobca je schopný samostatnej chôdze a nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V posudku nebola v oblasti mobility navrhnutá kompenzácia. Proti rozhodnutiu ústredia ako správneho orgánu podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorú odôvodnil tvrdením o nedostatočnom zistení skutkového stavu, v dôsledku čoho mu mali byť upreté jeho procesné práva v správnom konaní.

Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ústredia zamietol. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v správnom konaní sťažovateľ využil možnosť doplniť zdravotnú dokumentáciu a možnosť klásť posudkovému lekárovi a sociálnym pracovníkom otázky, ako aj možnosť nahliadnutia do administratívneho spisu. Krajský súd sa preto nestotožnil s tvrdeniami žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a ani s názorom, že mu boli upreté jeho procesné práva v správnom konaní. Keďže na priznanie peňažného príspevku sa vyžaduje nielen to, aby fyzická osoba bola ťažko zdravotne postihnutá, čo žalobca spĺňa, ale súčasne

musí byť na požadovanú kompenzáciu aj odkázaná, a túto odkázanosť žalobca nespĺňa, krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Namietal, že jeho zdravotný stav je od roku 2005 zhoršený a že ani v správnom konaní nebol správne zistený. Sociálny pracovník ani posudkový lekár mu podľa jeho názoru vôbec neodôvodnili ním položené otázky a v čase osobného pohovoru nemohol vedieť, na akom podklade bude vypracovaný posudok a následné rozhodnutie. Sťažovateľ poukazoval na to, že lekárske nálezy odôvodňovali záver, že jeho zdravotný stav je chronický, s trvalým poškodením a miera funkčnej poruchy je definitívna. Vzhľadom na to jeho zdravotný stav vyžaduje prepravu osobným motorovým vozidlom v sprievode inej fyzickej osoby, čo má potvrdzovať aj stanovisko neurológa a fyziatra.

Najvyšší súd na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 12/2012 z 27. februára 2013 potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. V jeho odôvodnení uviedol:

„Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím.

Podkladom rozhodnutia o peňažnom príspevku je komplexný posudok (§ 55 ods. 6 zákona o peňažných príspevkoch) vypracovaný na účely kompenzácie podľa § 11 ods. 11 citovaného zákona, ktorý musí podľa § 13 ods. 9 zákona o peňažnom príspevku obsahovať záver, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Lekársky posudok vypracúva posudkový lekár, ktorý pri vykonávaní lekárskej posudkovej činnosti spolupracuje s lekárom so špecializáciou v príslušnom špecializačnom odbore a sociálnym pracovníkom príslušného orgánu.

V prejednávanej veci podkladom pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu pre rozhodnutie žalovaného bol komplexný posudok zo 7. februára 2011, z ktorého vyplýva, že žalobca má v dôsledku narušenia telesných funkcií sťaženú pohybovú schopnosť premiestňovať sa – pohybuje sa s oporou jednej francúzskej barly a v sprievode inej fyzickej osoby je schopný premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť, nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb

a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy, je orientovaný a nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Na základe zisteného zdravotného stavu nebola navrhnutá kompenzácia zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Námietku žalobcu, že posudkoví lekári neprihliadali na ním predložené lekárske správy podané neurológom a fyziatrom, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože z posudkovej dokumentácie žalovaného vyplýva, že pri posudzovaní zdravotných postihnutí žalobcu posudkový lekár vychádzal z aktuálnych odborných lekárskeho nálezov vrátane tých, ktoré žalobca predložil pri osobnom pohovore dňa 25. januára 2011. Odvolací súd mal preto za preukázané, že posúdenie zdravotného stavu bolo vykonané v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami a vychádzalo z odborných lekárskeho nálezov.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 O. s. p.) a nie je možné prihliadať na prípadné neskoršie zhoršenie zdravotného stavu a s tým súvisiaci možný neskorší vznik odkázanosti na kompenzáciu, čo by mohlo mať vplyv na rozhodovanie správneho orgánu o novej žiadosti o peňažný príspevok. Súd preto skúmal len to, či rozhodnutie žalovaného vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu.

Záver o tom, že žalobca nie je odkázaný na individuálnu dopravu, podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá zásadám logického myslenia a správne uváženie žalovaného nevybočilo z medzí zákona. Pokiaľ žalobca namietal, že jeho zdravotné postihnutie je ťažkého stupňa, také tvrdenie samo o sebe, bez dôkazu, napr. lekárskej správy z obdobia pred vydaním rozhodnutia žalovaného, nebolo spôsobilé spochybníť správnosť záverov žalovaného o tom, že na individuálnu prepravu odkázaný nie je. Z lekárskeho nálezov, doložených v správnom konaní nevyplýva rozpor medzi záverom posudkového lekára a závermi odborných lekárov.“

Sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu nesúhlasí, a preto podáva proti napadnutému rozhodnutiu ústredia, proti napadnutému rozsudku krajského súdu a proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju

ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vo veci samej vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ústredia v konaní vedenom pod sp. zn. AA/2011/02082-NSVOPPK/Chr a jeho rozhodnutím z 28. februára 2011, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 57/2011 a jeho rozsudkom z 26. januára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžo 12/2012 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013. Zároveň navrhuje, aby bol napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušený a aby bola vec vrátená ústrediu na ďalšie konanie. Napokon sa domáha úhrady trov konania, ako aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 2 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv napadnutým rozhodnutím ústredia a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním žaloby proti napadnutému rozhodnutiu ústredia a po jej zamietnutí napadnutým rozsudkom krajského súdu aj podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v častiach smerujúcich proti napadnutému rozhodnutiu ústredia a proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

Ústavnému súdu tak zostáva preskúmať, či sú dané dôvody, ktoré by bránili prijatiu sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 36 ods. 1 listiny a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Sťažovateľ nesúhlasí s posúdením splnenia predpokladov na priznanie finančného príspevku. Podstata jeho argumentácie spočíva v tom, že ak mal správny orgán pochybnosti o poruche jeho jemnej motoriky, mal si od neho vyžiadať predloženie podkladov na preukázanie tejto poruchy. Na podporu svojho tvrdenia argumentuje tým, že v podkladoch na rozhodnutie ústredia (lekársky posudok z 25. januára 2011, posudkový záver zo 7. februára 2011 a komplexný posudok zo 7. februára 2011) a v rozhodnutí ústredia sa uvádza, že „*Nie sú zdokumentované poruchy jemnej motoriky.*“. Z toho má podľa sťažovateľa vyplývať, že správny orgán nemal dostatok listinných dôkazov preukazujúcich jeho zdravotný stav. Najvyšší súd podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom neodstránil ani nesprávne závery správneho orgánu ani jeho nesprávny procesný postup pri zisťovaní skutkového stavu, nevysvetlil, prečo správny orgán nežiadal predložiť podklady na preukázanie poruchy jemnej motoriky. Sťažovateľ navyše tvrdí, že ak zodpovedá skutočnosti, že nepredložil podklady, ktoré by záver o poruche jemnej motoriky preukazovali pred vydaním správneho rozhodnutia, mal si ich správny orgán od sťažovateľa „*aktívne*“ vyžiadať. Keďže tak neurobil a nespolupracoval so sťažovateľom pri zisťovaní skutkového stavu, porušil povinnosť riadne zistiť skutkový stav.

Uvedené námietky sťažovateľa v podstate smerujú voči zisteniu skutkového stavu (nesprávnosti lekárskeho posudku a chybám pri vyvodzovaní záverov z nich vyplývajúcich), a to vrátane námietok voči procesnému postupu ústredia, ktorý mal vyústiť do nesprávne zisteného skutkového stavu.

Ústavný súd v celom rozsahu zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu

súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 402/2013).

Pri posudzovaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a osobitne jeho odôvodnenia zohľadnil ústavný súd to, že tento rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Súd rozhodujúci v správnom súdnictve (napríklad o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov) nie je „skutkovým súdom“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, a jeho úlohou nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu a vyvodzovania záverov z toho vyplývajúcich (v tomto prípade záver, či sťažovateľ je odkázaný na individuálnu dopravu), ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy (II. ÚS 21/09, II. ÚS 391/2010, IV. ÚS 411/2011).

Ani ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol, či mal skúmať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Nie je preto ani úlohou ústavného súdu v okolnostiach danej veci posudzovať, či je sťažovateľ odkázaný na individuálnu dopravu, resp. či trpí poruchou jemnej motoriky. Ústavný súd pritom zdôrazňuje, že mu v intenciách uvedeného zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výpovede účastníkov konania alebo posúdenie listinných dôkazov, lekárskeho posudku a iné). Takýto postup by bol nielen v rozpore s jeho už spomínaným postavením, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie skutkového stavu (m. m. I. ÚS 118/2011, IV. ÚS 497/2013). Ústavný súd skúma napadnutý rozsudok iba z hľadiska už spomenutých kritérií ústavnej konformity, teda hľadiska jeho potenciálnej zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti. Navyše, kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdení o vecnej nesprávosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo vzťahu k všeobecným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je založené na vnútorne nerozporuplných skutkových zisteniach správnych orgánov (posudky zdravotného stavu), ktoré ústavný súd považuje za dostačujúce na potvrdzujúci výrok napadnutého rozsudku. Ústavný súd osobitne poukazuje na to, že najvyšší súd sa dôkladne vysporiadal s námietkou týkajúcou sa zhodnotenia zdravotného stavu sťažovateľa a jeho možnosti navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, v rámci ktorej rekapituloval skutkové zistenia správneho orgánu, a vzal do úvahy aj možnosť sťažovateľa navrhnúť dôkazy na posúdenie jeho zdravotného stavu (podklady predložené pri osobnom pohovore na ústredí 25. januára 2011). Zároveň zdôraznil, že zistenia skutkového stavu sa uskutočnili ku konaniu pred správnym orgánom, a podklady produkované sťažovateľom následne preto nemôžu byť zohľadnené pri posudzovaní dodržania právnych predpisov pri zisťovaní skutkového stavu správnym orgánom. Skutočnosť, že správny orgán nevyhodnotil dôkazy tak, ako si to želá sťažovateľ, nemôže sama osebe zakladať porušenie označených práv sťažovateľa.

Bez ohľadu na to, či je daná aplikácia právnych noriem v súvislosti s posudzovaním zákonnosti postupov správneho orgánu pri preskúmaní žiadosti o finančný príspevok na individuálnu dopravu jedinou možnou, nie je podľa názoru ústavného súdu takou, ktorá by zásadne popierala účel a význam aplikovanej právnej normy. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dôvody, na ktorých je založený, a tieto nie sú zjavne protirečivé ani nepopierajú pravidlá formálnej alebo právnej logiky, a nie sú ani zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

V súvislosti so skúmaním zdravotného stavu sťažovateľa ústavný súd dodáva, že z vyjadrenia, že určitá zdravotná porucha (v tomto prípade porucha jemnej motoriky) „*nebola zdokumentovaná*“, bez ďalšieho nevyplýva, že by sa s ňou správny orgán (resp. lekár poverený vypracovaním posudku) vôbec nezaoberal, ale do úvahy prichádza aj taký výklad (a teda také zistenie skutkového stavu správnym orgánom), že predmetná zdravotná porucha nebola zistená. V tomto kontexte je potrebné vnímať aj námietku sťažovateľa, že správny orgán mal „*aktívne*“ zisťovať dôkazy, ktoré by potvrdzovali existenciu poruchy

jemnej motoriky. Navyše, z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Ústavný súd z uvedených dôvodov nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné, a nič neindikuje možnosť vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozsudkom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ako aj z napadnutého rozhodnutia ústredia) vyplýva, že sťažovateľ sa mal možnosť vyjadriť k dôkazom a navrhnúť vlastné dôkazy, mal možnosť nahliadnuť do spisu a tieto možnosti aj využil.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že sťažovateľ neuviedol žiadny argument, ktorý by mal odôvodňovať porušenie tohto základného práva. Táto časť petitu teda nemá oporu v argumentoch a tvrdeniach produkovaných v sťažnosti (absencia odôvodnenia návrhu a navrhovaných dôkazov), ktoré sú výlučne zamerané na preukázanie namietaného porušenia ďalších označených práv. Vzhľadom na to, ako aj so zreteľom na právne zastúpenie sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite (zrušenie označených rozhodnutí, úhrada trov konania a nárok na primerané finančné zadosťučinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014